

Vitazstvo Srdca

MILOSRDENSTVO
V NAŠICH MISIÁCH

Rodína Panny Márie

2016 (II) / č. 109

*„Milosrdenstvo –
v tomto slove sa zjavuje
tajomstvo Najsvätejšej Trojice.“*

*Na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie 8. decembra 2015
otvoril pápež František Svätú bránu v Chráme sv. Petra, a tým
otvoril Svätý rok milosrdenstva, ktorý bude trvať až do 20. novembra 2016.*

*Pozri sa
na moje milosrdné Srdce*

*Na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie 8. decembra 2015 sa začal
Svätý rok milosrdenstva. Aj preto Vás, milí čitatelia, chceme v tomto vydaní
časopisu pozvať do niektorých z našich misijných staníc a ukázať Vám,
ako sa tam tými najrozličnejšími spôsobmi dostáva k ľuďom Božie milosrdenstvo
a ako ich premieňa. Svedectvá, ktoré prináša náš časopis, nechcú byť
márnivou samochválou našich misionárov, ale radi by sme Vám, milí dobrodinci,
chceli ukázať, ako nám Vaša modlitba, Vaše obetované utrpenie
a materiálne milodary pomáhajú v každodennom živote realizovať a v praxi
uskutočňovať Ježišove slová, ktoré povedal svätej sestre Faustíne:
„Pozri sa na moje milosrdné Srdce, odrážaj jeho zľutovanie vo svojom srdci a urobím,
aby si ty, ktorá ohlasuješ svetu moje milosrdenstvo, sama ním horela.“ (Denníček č. 1688)*

Svätý manželský pár

*N*aša najmladšia misijná stanica leží v severofrancúzskom mestečku Alençon, 80 kilometrov južne od Lisieux, ktoré spolu s rodným domom svätej Terezky Ježiškovej je pre rodiny skutočnou svätyňou. Terezkini rodičia Ludovít a Zélia Martinoví sú v dejinách Cirkvi prvým manželským párom, keď obaja manželia boli spoločne vyhlásení za svätých. Od 18. októbra 2015 si ich môžeme uctievať ako svätých rodičov, ktorí takisto ako aj Vy, milí čitatelia, museli zvládať každodenný život rodiny so všetkými jej radosťami, starosťami a problémami vo výchove, v domácnosti i v zamestnaní. Nech Vám je, milí priatelia, ich príklad povzbudením, že v duchu milosrdnej lásky sa výzvy všedného života aj v rodine dajú prijať a môžu priniesť svoje plody.

V časopise Víťazstvo Srdca č. 102 sme už písali o tom, ako sa Ludovít (1823-1894) a Zélia (1831-1877) našli a rozhodli pre spoločný život v manželstve. Obaja mali súcitnú povahu a ich život sa vyznačoval hlbokou jednotou s Bohom. To v nich prebudilo túžbu po kláštornom živote, no Boh ich životy viedol tak, že všetky pokusy vstúpiť do rehole stroskotali.

A tak sa útla, no temperamentná Zélia pustila do náročnej výroby známych alençonských čipiek a už ako 22-ročná sa osamostatnila. Ludovít bol hodinár a osem rokov viedol vo svojej dielni šťastný, takpovediac mníšsky život, keď takmer ako 35-ročný spoznal o osem rokov mladšiu Zéliu a zalúbil sa do nej. Po sobáši v lete roku 1858 vďaka duchovnému vedeniu objavili veľkosť a krásu kresťanského rodičovstva; chceli mať veľa detí, aby ich „*vychovali pre nebo*“. Štyri z ich deviatich detí zomreli v útlom veku, a keď mala Terezka štyri a pol roka, rodina musela Bohu vrátiť – po ťažkej chorobe rakoviny – aj 45-ročnú matku. Ani takáto rodina, akou bola rodina Martinových, ktorá verne žila svoju vieru, nebola ušetrená od utrpenia. No všetky búrky zdolali v úprimnom boji a s neochvejnou dôverou v Božiu dobrotu, ktorú čerpali z modlitby a zo svätej Eucharistie.

Ludovíta a Zéliu spájala vzájomne obdivuhodná, nezištná a nežná láska, ktorú prejavovali aj svojim deťom. Dá sa len žasnúť, keď čítame dojímavé lúbostné listy, ktoré si vymieňali aj po 15 rokoch manželstva, keď bol Ludovít na obchodných cestách.

Štyri z ich piatich dievčat – vďaka mimoriadne múdrej výchove rodičov, ktorá v správnej miere spájala prísnosť a nežnosť – im spôsobovali radosť. Rodičia totiž nestrpeli nič, čo by škodilo dušiam ich detí. S Leóniou však mali problémy a veľmi si museli lámať hlavu nad jej výchovou, lebo mala ťažkú povahu a ani dobrota, ani pokarhanie ju nemenili. Od rodičov, ale aj od súrodencov si to vyžadovalo maximum strpenia, ohľaduplnosti a dôvery v Boha a viedlo to až po najvyšší stupeň vyjadrenia milosrdnej lásky: životnú obeť matky, ktorú Zélia ponúkla Bohu, aby sa jej dcéra predsa len stala svätou. A tá sa svätou aj stala – 2. júla 2015 sa začal proces jej blahorečenia.

*N*ielen v konaní, ale už aj v myšlienkach a v reči bol Ludovít zosobnenou vládňosťou; svojim úsudkom ľudí nikdy neodsudzoval. Zélia naproti tomu musela priznať, že jej – čo súviselo s bystrým pozorovacím talentom – neraz vyškľbila z úst ironická poznámka; následne jej to však bolo veľmi ľúto. Vidno, že ani svätci sa nerodia svätí. No to, čo majú všetci spoločné, je ich rozhodnosť, s akou bojovali proti svojim slabostiam. Raz sa Zélia v liste svojmu bratovi úprimne zdôverila: „Bolo to odo mňa veľmi neférové, že som sa vysmievala z pani Y. Veľmi som to potom ľutovala. Nevieť prečo, ale vôbec mi nie je sympatická, hoci ona mi urobila veľa dobrého ... Preto sa chcem vážne zmeniť a obrátiť a už som s tým aj začala; od určitého času využívam každú príležitosť, aby som o tejto žene hovorila iba v dobrom.“

„Je také krásne robiť dobro“

*T*ak ako sa táto rodina držala pevne pokope, tak široko sa otvárala pre núdzu druhých. Kým rodičia žili na malomestské pomery veľmi nenáročne a často sa prísne postili, pevnú čiastku rodinného rozpočtu odkladali stranou na dobročinné účely. Ludovít venoval každý rok slušnú časť peňazí na misie. Núdnym pomáhali s úprimnou starostlivosťou a láskavou samozrejmou. Ich dcéra Céline svedčila o matkinej ochote pomáhať iným takto: „*Žiadna námaha pre ňu nebola priveľká a ani svojej štedrosti nekladla medze.*“ K chudobným často posielala svoju slúžku s kusom mäsa, fľašou vína a s peniazmi a nechcela, aby sa to niekto dozvedel. „*Na to, aby sme sa dostali do neba, je potrebné rozdávať almužny,*“ rada a často opakovala. Túto lásku k chudobným vložili rodičia aj do srdc svojich dcér. Na spoločných nedeľných vychádzkach mohla Terezka dať núdnym rodinnú almužnu; úctivo a diskrétno. Jeden chudobný stárec raz tak vrúcne ďakoval, „*že som si uvedomila,*

aký bol nešťastný,“ napísala Zélia. Pozvala ho k nim domov, dala mu najesť, darovala mu topánky a uspokojila sa až vtedy, keď ho Ľudovít po niekoľkých márných pokusoch ubytoval v jednom domove; žobrák plakal od šťastia. Rovnako prelieval slzy radosti jeden chudobný, epilepsiou trpiaci muž na stanici, keď mu pán Martin odovzdal značnú sumu peňazí. Keď totiž Ľudovít počul o jeho núdzi, bez okolkov zložil z hlavy svoj klobúk, dal doň veľkorysú almužnu a v staničnej hale chodil od jedného cestujúceho k druhému, aby pre chorého vyžobral ďalšie milodary.

Stalo sa, že Ľudovít ako milosrdný samaritán zdvihol istého celkom opitého robotníka, ktorý ležal na kraji frekventovanej cesty, spýtal sa ho, kde býva a zaviedol ho domov. Nasledujúceho dňa ho ešte raz vyhľadal, aby už triezvemu mužovi prehovoril do svedomia, že má zmeniť svoj život.

Aj ako obchodníci sa Martinovci museli cvičiť v trpezlivosti s dlžníkmi a neraz výhodnou pôžičkou podporili obchodníkov v núdzi, a tak im pomohli. Ľudovít Martin neváhal riskovať, keď išlo o záchranu topiaceho, inokedy zasa zachrániť človeka z horiaceho domu alebo ukončiť bitku. Rovnako málo bral ohľad na mienku ľudí, keď išlo o Božiu slávu alebo o spásu duše. Aj Zélia našla úctivé, no jasné slová, kdekoľvek videla nespravodlivosť. Napríklad raz jedna pani dala najavo svoje pohrdanie, keď do kupé vo vlaku vstúpila chudobná žena s dvomi malými deťmi v náručí. Keď Martinovci spolu s ňou z vlaku vystúpili, matku s deťmi odprevadili a jej batožinu odniesli až po jej príchod, takže oni sami sa dostali domov až o polnoci. Keď sa raz Zélia odvážne zastala istého dievčaťa, s ktorým zle zaobchádzali a ktoré skončilo na polícii, policajt zastavil vyšetrowanie a obrátil sa na pani Martinovú: „*Zverujem toto dievča do vašej ochrany, a keďže sa jej rada ujmete, urobím tak aj ja. Je také krásne robiť dobro!*“

Ľudovít a Zélia pomohli

Ľudovít a Zélia mali pre núdzných otvorené srdce už počas svojho pozemského života a teraz môžu „*tráviť svoje nebo konaním dobra na zemi*“ – ako to neskôr vyjadrila ich svätá dcéra Terézia. To, že im Boh naozaj dal túto mimoriadnu moc orodovania, dokazujú zázraky, ktoré Cirkev uznala na ich svätorečenie. Malá Carmen sa narodila v októbri roku 2008 v španielskej Valencii po ani nie šiestich mesiacoch veľmi ťažkého, rizikového tehotenstva. V dôsledku krvácania do mozgu a bakteriálnej infekcie sa jej stav tak veľmi zhoršil, že to lekári vzdali. Keďže sa dievčatko narodilo na sviatok sv. Terézie z Avily, otec malej Carmen poprosil sestry v blízkom karmelitánskom kláštore o modlitby za svoje ťažko choré dieťa. Sestry si uvedomili, že iba 4 dni po narodení Carmen boli blahorečení Ľudovít a Zélia Martinovci, a rodičom darovali text modlitby k týmto novým blahorečeným. „*Ešte v tú istú noc sme sa k nim začali modliť,*“ spomína otec Santos.

Už nasledujúci deň sa udial celý rad neočakávaných zmien: Carmen bola premiestnená do druhej nemocnice, kde sa jej stav nápadne zlepšil. 2. januára 2009, na deň narodenia sv. Terézie od Dieťaťa Ježiša, bola z kliniky prepustená. O dva týždne prišli do Lleidy relikvie blahoslavených Ľudovíta a Zélie a rodina malej Carmen využila túto šancu a modlila sa tam za svoju dcéru. O niečo neskôr lekári pri ultrazvuku zistili, že krvácanie do mozgu zmizlo a nevysvetliteľným spôsobom nezanechalo na dievčatku žiadne trvalé následky. O šesť rokov, v marci 2015, dostala rodina správu, že pre svätorečenie Ľudovíta a Zélie bolo uzdravenie ich malej Carmen uznané ako zázrak.

*V*eľa manželských párov a rodín hľadá odvtedy u nich útechu a pomoc práve v tých istých problémoch a núdzach, ktoré mimoriadnym spôsobom poznačili aj život rodiny Martinovcov: pri

problémoch vo výchove, v ťažkej chorobe a v bolesti pri smrti dieťaťa. Opätovne pritom zažívajú až nápadné vypočutie ich prosieb. To dáva potom aj iným odvahu, aby sa vo svojich ťažkostiach obrátili s prosbou v modlitbe na rodičov Martinových.

V novembri minulého roka poprosila jedna mladá mamička z Talianska istého kňaza, aby na manželskú posteľ Martinových položil dojímavý list, v ktorom sa sama obracia na svätých s prosbou o uzdravenie. V máji 2015 sa jej znovu vrátila doposiaľ úspešne liečená rakovina prsníka, a to ešte agresívnejšie ako predtým. „*Moja milá Zélia, ty veľmi dobre vieš, čo znamená dostať tento výrok smrti ... Máš síce pravdu, že deti vyrastú tak či tak, ale kto sa bude starať o ich dušu?*“ Táto smrteľne chorá žena získala veľkú útechu cez dôverné duchovné priateľstvo s Ľudovítom a Zéliou a teraz prostredníctvom modlitby dôveruje ich pomoci a príhovoru.

Svätyňa pre rodiny v Alençon

Dňa 24. a 25. októbra 2015, prvý víkend po svätorečení, sa v meste Alençon konala veľká „slávnosť rodín“, na ktorej sa zúčastnilo okolo 550 rodín s mnohými deťmi a mladými. Nepricestovali len z celého Francúzska, ale aj zo Španielska, Talianska, Belgicka a Švajčiarska, ba dokonca aj zo Spojených štátov a Brazílie. Rektor svätyne, náš P. Jean-Marie, bol zodpovedný za priebeh tohto milostiplného stretnutia. Aj ďalší dvaja kňazi, dvaja bratia a jedenásť sestier z našej duchovnej rodiny prišli, aby pomáhali pri bohatom programe, ktorý zahŕňal sv. omšu a modlitby, prednášky, stretnutia, tvorivé dielne, a aby sa venovali deťom v detskom kútiku. Tí, ktorí sa na slávnosti zúčastnili – boli to prevažne mladé rodiny – boli dojatí peknou a srdečnou atmosférou a niektorí z nich ju opísali ako atmosféru „*medzi nebom a zemou*“. A možnosť prístupí k sv. spovedi využilo nezvyčajne veľké množstvo ľudí.

Na záver detského programu dal náš africký páter Van Marie všetkým 270 deťom osobitné požehnanie s Najsvätejšou sviatosťou v monštrancii; požehnanie dostali dokonca aj spiace bábätká. Keď vysvetľoval malým deťom, že sa Pán Ježiš „ukrýva“ v eucharistickej podobe chleba, a spýtal sa: „*Čo si myslíte, prečo sa skrýva?*“ jedno dieťa spontánne odpovedalo: „*Aby sme ho hľadali!*“

Mnohé manželské páry, ktoré so svojimi vnútornými, duchovnými núdzami putujú k relikviám rodičov Martinových, aby si pre seba alebo pre svoje deti vyprosili ich príhovor, cítia, že tento manželský pár ich chápe, lebo aj sám prešiel mnohými životnými skúškami. Dokazujú to aj nasledovné slová, ktoré si rok a pol pred smrťou Zélia, s istou dávkou humoru, napísala: „*Keby som bola sama a musela zniesť od začiatku toto všetko, čo som prežila za posledných 24 rokov, radšej by som zomrela od hladu, lebo už len pri spomienke na to všetko sa začínam chvieť.*“ Nikdy však nepochybovala, že všetko vo svojom milosrdenstve viedol Boh, a preto mu neochvejne dôverovala a bola celkom odovzdaná do jeho vôle: „*Keby som len s mojím milým Ľudovítom prišla do neba a videla tam všetky naše deti ešte šťastnejšie ako som ja, bolo by moje šťastie dokonalé a nič viac si neprajem.*“ Svojmu bratovi Izidorovi píše: „*Nestážujme sa, môj milý priateľ, dobrý Boh je Pán a on nás pre naše dobro môže nechať trpieť ešte viac, ale nikdy nám nebude chýbať jeho pomoc a milosť.*“ Všetky obety a ťažkosti, ktoré Ľudovít a Zélia prijali a niesli z lásky k Bohu, priniesli bohaté plody na ich piatich dcérach, ktoré našli cestu do kláštora a z ktorých najznámejšia a najoblúbenejšia je ich najmladšia dcéra svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša a Svätej Tváre.

Vzácná návšteva v Starej Haliči

*V*ôbec sme nedúfali, že svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša a Svätej Tváre, dcéra nedávno svätorečených manželov Martinových, počas putovania jej relikvií po Slovensku navštívi v januári tohto roka aj naše misijné spoločenstvo v Starej Haliči. Mnohí z Vás, milí priatelia, mali možnosť uctiť si relikvie tejto mladej svätice a prosiť ju o príhovor. Podľa správ organizačného tímu boli kostoly a kaplnky, kam zavítala, preplnené, k relikviáru prúdili veľké zástupy ľudí, o udalostiach sa informovali i neveriaci a oslovení boli aj policajti, ktorí chránili „Terezkin sprievod“.

*K*to bola táto svätá, ktorej relikvie prišli aj k nám? Kto bola táto mladá dievčina, čo inšpirovala toľkých svätých? Kto je toto dievča, o ktorej svätý Ján Pavol II. povedal, že spolu so svätou sestrou Faustínou nám v nej Boh daroval duchovný liek na najväčšie rany nášho storočia? Kto je táto svätá, že si ju uctievať na celom svete? Zomrela ako 24-ročná vo Francúzsku a ako karmelitánka bola celkom odlúčená od sveta.

Keď komunita sestier z Lisieux mala do ostatných kláštorov podať správu o jej smrti, sestry nevedeli, čo majú o nej napísať, lebo nebola ničím výnimočná. Ako to, že hoci nikdy na misiách nebola, vie o nej celý svet, ba dokonca sa stala patrónkou misií a bola vyhlásená za učiteľku Cirkvi?

V roku 1886, keď mala 13 rokov, prežila úplné obrátenie, o ktorom sama píše:

*„V*tú jasnú noc svetla sa začalo tretie obdobie môjho života, najkrajšie zo všetkých... Dielo, ktoré by som nemohla vykonať za desať rokov, Ježiš urobil v jednej chvíli, uspokojil sa s mojou dobrou vôľou, ktorá mi nikdy nechýbala. Pocítila som veľkú túžbu pracovať na obrátení hriešnikov, túžbu, akú som nikdy predtým nepocítila tak živo... Slovom, pocítila som, že do môjho srdca vstupuje láska k blížnemu, potreba zabúdať na seba, aby som robila radosť iným, a odvtedy som bola šťastná!“ Príležitosť na to, aby sa jej zápal zachraňovať hriešnikov prejavil, sa čoskoro naskytla, keď „počula ... o veľkom zločincovi, ktorý bol práve odsúdený na smrť za hrozné zločiny, a všetko naznačovalo, že zomrie v nekajúcnosti.“ Odsúdenec sa volal Henri Pranzini, ktorý v Paríži brutálne zavraždil dve ženy a jedno dievčatko. Kým tlač a všeobecne aj celá francúzska spoločnosť svorne nazývali Pranziniho lotrom a videli v ňom monštrum, Terezka si predsavzala modliť sa a obetovať sväté omše za jeho spásu; prosila – ak je to možné – o nejaké znamenie, že jej modlitby boli vypočuté. Keď sa potom dozvedela, že v poslednom momente pred popravou Pranzini pobožkal ponúknutý kríž, videla v tom znamenie, o ktoré prosila. Tento odsúdenec bol jej prvým duchovným dieťaťom. Takto bola Terezka posilnená vo svojom predsavzatí stráviť vlastný život orodovaním za hriešnikov.

Terezka nám počas svojho krátkeho života ukázala novú cestu. Objavuje ju predovšetkým v čase, keď je už asi 7 rokov v kláštore a napriek svojej túžbe po svätosti naráža na vlastnú neschopnosť stať sa svätou. Hovorila: „...musím sa prijať taká, aká som, so všetkými svojimi nedokonalosťami. Chcem však hľadať spôsob, ako prísť do neba malou cestou, veľmi priamou, veľmi krátkou a celkom novou.“ Tieto Teréziine slová sú jedinou pasážou v jej spisoch, kde hovorí o malej ceste.

Čo dnes pre nás znamená táto malá cesta? V dnešnej dobe platí to, čo človek sám dosiahol, vybudoval, získal, zarobil, čo sám dokázal. A tak sa vlastnými silami snažíme dosiahnuť stanovený cieľ.

Avšak byť svätým neznamená podávať veľké, ťažké výkony. Terezka nám dáva tri rady: Stačí, ak budeš dieťaťom a povieš: Pane, ja to nedokážem, pomôž mi! To, čo robíš, rob z lásky. Celkom sa odovzdaj Bohu.

Terezka teda sama na sebe spoznala tú malú cestu. Vo vlastnom živote zakúsila svoju krehkosť, slabosť, neschopnosť. Svoje detstvo neprežívala ľahko. Keď dospievala, bola až príliš citlivá a priveľmi naviazaná na ľudí. Prežívala duchovnú tmú, dokonca pochybnosti vo viere v nebo. Priznala, že pokušenia krajného materializmu jej zaťažovali myseľ. Problémy mala aj s modlitbou. No Boh bol pre ňu vždy láska a milosrdenstvo. Terezka svoj život žila i pre nás. Aj my všetci sa v nej dokážeme nájsť; s našimi slabosťami a nedokonalosťami. Byť malým, ako nás to učí Terezka, a dôverovať v Božie milosrdenstvo, ako nás to učí sv. Faustína, to sú nepochybne mimoriadne dary tohto jubilejného roka.

Pri čítaní životopisu sv. Alojza Gonzagu spoznala Terézia pojem dážd' ruží. Tento obraz na ňu tak zapôsobil, že si ho osvojila. V modlitbe prosila o príhovor sv. Františka Xaverského a sv. Jozefa, aby mohla svoje nebo stráviť tým, že bude konať dobro na zemi. Povedala: „Nemám v úmysle zostať v nebi nečinná. Želám si naďalej pracovať pre Cirkev a ľudí. To si vyprosujem od Boha a som si istá, že ma vypočuje.“

Komunista sa stáva kresťanom

*Spôsob, akým sa Boh dokáže dotknúť nejednej duše na misiách v Rusku,
v nás vzbudzuje vždy znovu a znovu určitý údiv.*

*Len prednedávnom nám vyrozprával P. Nicklas z Alexejevky, ako sa stal svedkom
zachraňujúcej Božej milosti, ktorá neúnavne hľadá stratenú ovečku,
aby ju nakoniec priviedla domov – v našom prípade Anatolija Medvedka.*

Anatolij bol celý život komunistom. V meste Davlekonova, vzdialenom 120 km od Alexejevky, sa vypracoval na šéfa stavebnej firmy. Oženil sa a stal sa otcom troch detí. Jeho najmladší syn Dima bol síce v ortodoxnej cirkvi pokrstený, ale vieru nepraktizoval. Spoznal mladú veriacu ženu Nasťu, ktorá sa vďaka požehnanému pôsobeniu nášho pátra Johannes Nepomuka stala katolíčkou.

Ako to však, žiaľ, v Rusku často býva, Nasťa s Dimom sa zosobášili iba civilne. Až dlhoročná bezdetnosť a s ňou spojené utrpenie pomohli obom prosiť o Božie požehnanie pre svoje manželstvo. Ich svadba v našom farskom kostole v roku 2014 sa stala významnou udalosťou, pri ktorej sa stretla celá rodina. Dokonca prišiel aj Dimov otec Anatolij! Pre otca to bola prvá slávnosť v kostole. Nemal ani tušenia, čo má odpovedať alebo robiť.

Onedlho prišlo k prvému malému zázraku. Ani nie dva mesiace po sobáši mi Nasťa so slzami v očiach oznámila, že čaká dieťa, hoci jej lekári nedávali žiadnu šancu. O osem mesiacov prišla na svet zdravá a krásna malá Mila. A tak sa Anatolij v deň Milinho krstu ocitol po druhýkrát vo svojom živote v kostole.

Teraz sa však dostávame ku kľúčovému okamihu. Začiatkom novembra minulého roku mi Nasťa zavolała, či by bolo možné Anatolija pokrstiť. Leží vraj ťažko chorý v nemocnici a veľmi si praje prijať krst. Keď sa ho spýtala, či má zavolať ortodoxného alebo katolíckeho kňaza, bez váhania odpovedal: „Nech príde katolícky kňaz.“ V tom momente som pochopil, že tu pôsobí Božia milosť.

Na druhý deň som ihneď cestoval 120 km do mesta Davlekonova, kde som v nemocničnej izbe stretol Nasťu, Dimu, jeho sestru a Anatolija. Keď som zbadal tohto ťažko chorého muža, pochopil som, že už nebude dlho žiť. Nesmel som preto strácať čas. Chcel som mu predsa udeliť sviatosť duchovného znovuzrodenia. Prítomní boli hlboko dojatí, pretože ako veriaci ľudia chápali, o akú veľkú milosť ide a čo to znamená pre ich milovaného otca, ktorý bol práve pokrstený a dostal krstné meno Anatolij Nikolaj.

Na druhý deň som zavolať jeho rodine, aby som sa dozvedel, ako sa má. Na moje počudovanie som dostal nasledovnú odpoveď: „*Nášmu otcovi sa viditeľne polepšilo. Keď sme mu povedali, aká to bola veľká milosť, že bol včera pokrstený, od šťastia sa rozplakal.*“

*K*edže som musel ísť o dva dni tak či tak do mesta, dohodol som sa s rodinou tohto pred pár dňami pokrsteného muža, že ho v nemocnici navštívim. Keď som vkročil do nemocničnej izby, zdalo sa mi, že mám pred sebou celkom iného človeka, než bol ten, ktorého som pred tromi dňami pokrstil. Anatolij bol celkom čulý, na posteli sedel vzpriamene, rozprával a usmieval sa. Tento bývalý komunista mi niekoľkokrát pobožkal ruky a ďakoval mi, že som prišiel. Dojatý týmto zážitkom som pozbieral všetku odvalu a povedal som mu:

„*Anatolij Nikolaj, vo svätom krste vám Boh odpustil všetky hriechy celého vášho života. Teraz musíte i vy odpustiť všetkým, ktorí vám v živote ublížili, a ak je to potrebné, poprosiť o odpustenie.*“ Nato sa on srdcervúco rozplakal. Objal som ho, požehnal a rozlúčil som sa s ním. Jeho posledné slová boli: „*Spasiba, ďakujem!*“

Anatolij zomrel o dva dni neskôr – pokojne, zmierený s Bohom i so svojou rodinou. Viete si predstaviť tie prekvapené tváre jeho bývalých kolegov – súdruhov, keď videli, ako ich starého „parťáka“ pochováva katolícky kňaz?! Všetkým prítomným som povedal: „*Anatolija som stretol len štyrikrát vo svojom živote: na svadbe jeho syna, pri krste jeho vnučky, pri jeho krste a tri dni po jeho krste. Vtedy som ho povzbudil, aby aj on preukázal to isté milosrdenstvo voči svojim blíznym, aké sám Boh preukázal jemu.*“

Milosrdný pohľad

„*Pomôž mi, ó, Pane, aby moje oči boli milosrdné, aby som nikdy neupodozrievala a nesúdila podľa vonkajšieho zdania, ale všímala si to, čo je v dušiach mojich blíznym pekné, a prichádzala im na pomoc.*“ Túto modlitbu svätej Faustíny si osvojila naša sr. Mária Gabriella, ktorá sa už takmer tri roky stará o núdznych, ktorí denne klopú na dvere nášho kláštora v meste Neuss (Nemecko).

Ona sama nám vyrozprávala, ako sa jej darí v tejto úlohe.

*P*odobne ako vo všetkých našich misijných staniach aj tu, v Kláštore sv. Sebastiána v meste Neuss, majú kňazi a sestry široké pole pôsobnosti. Popritom však zostáva adorácia pred Najsvätejšou sviatosťou, ktorá je vystavená v kostole po celý deň, vždy tou najdôležitejšou a centrálnou „činnosťou“. Spomedzi mnohých úloh mi bola zverená jedna veľmi pekná, ale zároveň náročná oblasť, ktorú by som nazvala „naša malá misia milosrdenstva“. Je to starostlivosť o núdznych. Od pondelka do piatka vo vymedzenom čase môžu všetci ľudia v núdzi zazvoniť na našej vrátnici.

Túto ponúkanú možnosť využíva asi 85 osôb, z ktorých 80% tvoria Nemci; žien je iba 10%. Denne prichádza viac ako 50 ľudí, ostatní nás navštevujú nepravidelne. Vo všetkých prípadoch ide o nezamestnaných, ktorí poberajú sociálne dávky alebo invalidný dôchodok a z finančných dôvodov sa iba veľmi ťažko dokážu udržať nad vodou. Dve tretiny z nich sú bezdomovci.

Každý z nich má svoju tragickú minulosť, ktorá vysvetľuje ich terajšiu situáciu. Väčšina z nich pochádza z ťažkých rodinných pomerov a z rozvrátených rodín. Rodičov buď vôbec nepoznali, alebo iba jedného z nich, mnohí vyrastali v detských domovoch alebo v rodinách zažívali také hrôzy, že uprednostnili život na ulici. Mnohí sa stali alkoholikmi alebo začali brať drogy, aby zabudli.

My misionári to vnímame tak, že týchto ľudí k nám posielala samo Božie milosrdenstvo, a preto v ich zastúpení chceme my obetovať Bohu za nich, za spásu ich duší všetky ich utrpenia – či si ich už zavinili oni sami, alebo nie. Každý deň od nás dostávajú jedno euro, takže za týždeň si môžu prilepiť piatimi eurami. Avšak omnoho dôležitejší ako peniaze je čas, ktorý im venujeme, a náš záujem, ktorý týmto ľuďom preukážeme. Musia cítiť, že je tu niekto, kto sa zaujíma o ich situáciu a správa sa k nim s úctou. Práve to si veľmi vážia. Často mi hovoria: „*Sestra, neprichádzame ani tak kvôli peniazom, ale preto, lebo vás chceme stretnúť, vidieť, lebo sa na vás jednoducho tešíme.*“

Iní zas ďakujú za to, že sa mohli niekomu zdôveriť so svojimi starosťami.

K týmto ľuďom pociťujem veľkú lásku a súcít, ale som si vedomá, že oboje mi do srdca vložil Boh. Keď som prevzala službu na vrátnici, matka Agnes, naša predstavená, mi poradila, aby som sa za každého, kto u nás zaklope, osobne pomodlila jeden Zdravas', Mária.

Keďže však návštevníkov stále pribúda, ešte pred odchodom na vrátnicu sa každé ráno za nich modlím celý ruženec a Pannu Máriu prosím, aby bola pri mne, keď budem otvárať dvere. Potom pred sochou svätého Jozefa na vrátnici zapálím sviečku a zverím mu osud každého návštevníka. Keď príde niekto prvýkrát, najskôr sa snažím urobiť si obraz o jeho životnej situácii, darujem mu obrázok Matky všetkých národov a zverím ho pod materinskú ochranu Panny Márie. Pritom vždy myslím na to, aké dobré je, že túto modlitbu máme k dispozícii v rôznych jazykoch.

Prednedávnom prišiel jeden muž z Turecka, ktorého sa veľmi dotklo, že si mohol modlitbu prečítať vo svojom rodnom jazyku. Všetkých, samozrejme, povzbudzujem, aby denne prosili Duča Svätého za pokoj a za ich osobné úmysly. Väčšina z nich vyrastala bez Boha, v neveriacom a bezbožnom prostredí, a preto nemajú vzťah ani k Bohu, ani k Cirkvi. Keď ich teda povzbudzujem k modlitbe, mnohí hľadajú na mňa neveriacky alebo sa usmieávajú. Niekedy sa však neskôr dozviem, že ten či onen moju radu prijal.

Jeden z núdznych mi prednedávnom odpovedal na otázku, ako sa má, slovami: „*Keď sa modlím a hľadím dopredu, tak sa to dá.*“ – „*Ó, vy sa modlíte?*“ opýtala som sa radostne a prekvapene zároveň, keďže tento muž o sebe vždy hovoril, že je neveriaci. „*Áno, samozrejme. Modlitbu, ktorú ste mi dali.*“ Bola to pre mňa veľká útecha, videla som totiž, že tam, kde my už nedokážeme pomôcť, sama Panna Mária berie svoje deti pod svoj ochranný plášť – a to prostredníctvom jednoduchého obrázka s modlitbou.

Matias, jeden z mojich „priateľov“, mal prednedávnom pekný zážitok. Opätovne mi rozprával o svojom mizernom, biednom položení bezdomovca. Vyzvala som ho, aby sa modlieval modlitbu Matky všetkých národov a sľúbila som mu, že to spolu s ním budem robiť i ja. Na tretí deň prišiel

celý natešený za mnou na vrátnicu: „*Sestra, sestra, včera ma oslovil jeden známy, či nepotrebujem izbu ... Mám domov, jednoducho len tak!*“ Bol celý bez seba. Tešila som sa spolu s ním a povzbudila som ho, aby sa naďalej modlil, keďže videl, aká mocná je táto modlitba. „*Áno, to bol ON!*“ povedal a ukázal na nebo.

Raz k nám prišiel jeden muž a mal čudný, neprítomný pohľad. Keďže nepáchol po alkohole, spýtala som sa ho, či berie drogy. Povedal, že nie a vysvetlil mi, že musí brať silné antidepresíva. Potom zo seba priam vysypal, čo si prežil v detstve: „*U nás doma bolo veľa násilia. Môj otec bil mamu a aj nás deti. Opakovane zneužíval moje dve mladšie sestry a nútil ma, aby som sa na to pozeral. Potom sa mi vždy vyhrážal, aby som nič neprezradil matke. Aby ma zastrašil, prikladal mi horiace cigarety na holé telo.*“ Tento bezdomovec, pochopiteľne, nedokázal spracovať svoju strašnú minulosť, a preto musel podstúpiť psychiatrické liečenie. Keď som mu darovala obrázok s modlitbou a vysvetlila mu, kto je na obrázku a prečo sa túto modlitbu máme modliť, zrazu ma prerušil: „*Ako? ... Počkať! ... Moment! ... Prosím ešte raz a úplne pomaly ... Panna Mária sa zjavila a dala túto modlitbu? ... Mohli by sme sa ju teraz spolu pomodliť?*“ To sme hneď aj urobili a muž odišiel naplnený útechou. Kiežby ho Panna Mária ochraňovala a sprevádzala!

Róberta, iného mladého muža, jeho rodičia často bili a zneužívali, keďže patrili do istej satanskej sekty. Hneď ako sa len dalo, utiekol z rodičovského domu a veľmi mladý sa oženil. Niekoľko rokov bolo toto manželstvo pekné, až kým jeho žena nevstúpila k svedkom Jehovovým a nestala sa od nich úplne závislá. S manželkou sa rozišiel a začal sa venovať kickboxu, v ktorom ide o kombináciu boxerských úderov a kopov. Keď raz zápasil so svojim najlepším priateľom, stala sa strašná nehoda: nešťastným úderom ho nechtiac zabil. Kým mi to všetko rozprával, po líkach mu tiekli slzy: „*Život ma omrzela a jednoducho si nedokážem odpustiť.*“ Keby som nemala vieru a dôveru, že Panna Mária je matkou pre všetkých našich chránencov a že sa o nich stará, bolo by to niekedy skutočne veľmi smutné a ťažké.

*M*edzičasom už svojich ľudí celkom dobre poznám, a preto mi nezazlievajú, keď ich napomenám kvôli hygiene alebo starostlivosti o šatstvo. Veď k milosrdnej láske patrí i to, aby sme týmto zraneným srdciam pomohli znovu nadobudnúť zdravé sebavedomie a sprostredkovať im, že majú svoju dôstojnosť. Dobré som sa informovala, kam ich môžem poslať, keď sa potrebujú zadarmo alebo veľmi výhodne najesť, kde za dve eurá dostanú nákupný vozík plný potravín, kde sa môžu osprchovať či opraviť si šaty.

*R*az som videla jedného z mojich ľudí v meste na druhej strane ulice, ako nadával okoloidúcim. Keď za mnou prišiel, napomenula som ho, že to nesmie robiť, takto ľuďom nadávať. Vtedy sa na mňa začudovane pozrel a spýtal sa: „Nuž dobre, ale keď to nebudem robiť ja, kto to teda má robiť?“

*M*nohí naši bezdomovci nemajú priateľov ani príbuzných, a preto na nich ani nikto nemyslí, keď majú sviatok. Rozhodli sme sa preto, že im na narodeniny darujeme aspoň veľkú, pekne zabalenú čokoládu. Radosť im v prvom rade urobí nie samotný darček, ale skôr to, že niekto na nich osobne myslí. Aj keď sa niekto už dlhší čas neukázal, v deň svojich narodenín bude určite stáť pred dverami, aby si nechal zagratulovať a vyzdvihol si sladký darček. Jeden mladý muž mi raz hlboko dojatý povedal: „*Už aspoň šesť rokov mi k narodeninám nikto negratuloval.*“ Iný prišiel až niekoľko dní po svojich narodeninách a keď som mu dodatočne blahoželala a odovzdala mu darček, tento obyčajne dosť namrzený muž dojatý k slzám zamrmlal: „*Že ste na to ešte mysleli! To je pekné, keď na človeka niekto myslí.*“

Týmto spôsobom sa snažíme našim núdzným sprostredkovať milosrdnú Božiu lásku. A keďže milosrdenstvo môžeme prejavovať skutkom, slovom a modlitbou, je tu vždy možnosť, ako byť stále misionárom.

Prírodným som zažila veľmi pekné stretnutie. Na vrátnicu prišiel jeden dobre oblečený muž. Namiesto toho, aby si vypýtal peniaze, povedal mi: „Vidím, že ľuďom, ktorí za vami prichádzajú, vždy dáte niečo do ruky. Teraz ja dám niečo do ruky vám!“ Podal mi 50-eurovú bankovku a odišiel ešte skôr, ako som stihla zareagovať. Prišiel aj druhýkrát, opäť s päťdesiatimi eurami, a keď som sa ho spýtala, kto je a prečo to robí, vyhýbavo odpovedal: „Bývam v susedstve a pozoroval som vás.“ Vtedy som pochopila, že radšej chce zostať neznámym darcom, ktorý takýmto spôsobom prejavuje milosrdenstvo.

Som Bohu veľmi vďačná, že týmto spôsobom môžem slúžiť ľuďom, pretože to, čo im dávam, dávam Ježišovi, ako nás to on sám učí: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40).

Naša „misia“ vo Večnom meste

Uplynulo už 20 rokov odvtedy, čo 2. februára 1995 v Civitavecchia neďaleko Ríma malá biela socha Panny Márie po prvýkrát ronila krvavé slzy. Tento zázrak sa opakoval štrnásťkrát. Diecézny biskup Girolamo Grillo sa stal očitým svedkom tohto úkazu a hlboko sa ho to dotklo. Sám Svätý Otec Ján Pavol II. bol presvedčený o pravosti zázraku a povedal: „Keď Panna Mária plače, my ju musíme utešovať,“ a korunoval sochu jemnou zlatou korunkou. Vnútorne pohnutí krvavými slzami Matky sme aj my chceli odpovedať láskou. Našu úprimnú ochotu k obráteniu a zmiereniu sme vyjadrili aj konkrétne navonok tým, že sme začali našu mesačnú, takzvanú „misiu milosrdenstva“ najskôr v Civitavecchii a neskôr v Ríme. Keď 8. decembra toho istého roku vyzval Svätý Otec všetkých kňazov a veriacich Večného mesta k veľkej „mestskej misii“, bolo to pre nás potvrdenie, aby sme v tejto našej misii milosrdenstva pokračovali.

Práve preto už 20 rokov pozývame každú tretiu sobotu v mesiaci veriacich všetkých vekových kategórií a sociálnych vrstiev na misiu, ktorá nikdy nie je hlučná. Boh sám sa vždy v tichosti nanovo dotýka duší svojím milosrdenstvom, takže po skončení všetci odchádzajú domov posilnení a s útechou v srdci. Či už sú to žobráci alebo univerzitní profesori, reholné sestry a seminaristi, mladí otcovia a matky, mladí, starí, chorí i zdraví. Niektorých sme sa koncom roka 2015 spýtali, čo pre nich znamená misia milosrdenstva.

Rimanka pani **Ida Sciffoni** (87 r.), bývalá učiteľka na základnej škole, sa zúčastňuje na tejto misii už od prvej hodiny: „Živo ako z nejakého filmu si spomínam na pekné začiatky. Pomáhala som organizovať autobusy k plačúcej Panne Márii do Civitavecchia, kde sa celý deň konala misia milosrdenstva so zmiernou procesiou.“

Hoci v priebehu posledných 20 rokov mi oslabili nohy i oči a obzvlášť v zime je to veľká výzva, kým sa mi podarí prísť na miesto misie, aj napriek všetkým prekážkam sa bezpodmienečne chcem zúčastniť na každom z týchto popoludní. Moje vnútro tu nachádza duchovnú potravu, tu nachádzam útechu a posilu a v neposlednom rade cez svätú spoveď aj osvieženie, aby som opäť s novou silou mohla pokračovať ďalej.

Často som sa pokúšala vziať so sebou i priateľky, ktoré boli od viery ďaleko vzdialené. Nie všetky prijali túto výzvu, ale niektoré prišli a zostali verné, napríklad jedna moja dobrá priateľka, ktorá sa na misii po šestnástich rokoch znovu vyspovedala a našla cestu k viere. Inú výnimočnú milosť tu prijal istý misionár, ktorý ma raz na misiu sprevádzal; pred rokmi sa vzdal kňazstva a až po osemnástich rokoch, zmierený s Bohom, opäť koncelebroval na misii milosrdenstva.

Keď som pred dvanástimi rokmi mala problémy s očami, išlo o odlupovanie sietnice rakovinového pôvodu, zrak sa mi rapídne zhoršoval. Na začiatku tejto veľkej skúšky som bola veľmi zúfalá. Vďaka modlitbovej opore mojich ‚súrodencov‘ z misie som dokázala urobiť ťažký krok a povedať áno: *Ty, Pane, to na mňa dopúšťaš, tak je to dobré. Čo chceš ty, to chcem aj ja. Ďakujem ti, pretože čo ty konáš, je pre mňa vždy to najlepšie!*“

Marinella Paladin bola 45 rokov učiteľkou v materskej škôlke. Jej manžel Gilberto je neveriaci a jej dcéry Carlotta (39 r.) a Virginia (31 r.) sú od narodenia polohluché a postupom času aj úplne oslepnú. „Už je to 25 rokov, ako ma Pán Ježiš v januári 1990 jemne ‚potiahol za uši‘ a viedol. V tom čase som bola už 14 rokov spolu s Gilbertom, keď nám lekár oznámil zdruvujúcu diagnózu našej 14-ročnej Carlotty, že pomaly, ale isto stratí zrak a oslepe. U mladšej Virgínie malo nastať to isté. Gilberto povedal: ‚Chcem zomrieť.‘ A ja som si myslela: ‚Stojíš na rázcestí: Bud' sa zblázniš, alebo sa vrátiš späť k viere, ktorá ti už raz ako vidieckemu dieťaťu bola vštepená do srdca.‘ V roku 1995 som spoznala Rodinu Panny Márie a misiu milosrdenstva. Bolo to pre mňa jedno z mnohých znamení Pána na mojej duchovnej ceste. Mesačnú misiu si nikdy nenechám ujsť. Veľmi ma vzpruží, keď na týchto mesačných stretnutiach môžem zažiť sviežosť Cirkvi, živú vieru a skutočnú horlivosť v modlitbe.

Hodina Božieho milosrdenstva, poklona a svätá Eucharistia je to, z čoho čerpám silu, aby som doma dokázala uniesť celú túto ťažkú situáciu.“

Mladý otec rodiny **Simon di Serafino** z Terama (v oblasti Abruzzo) sa každý mesiac vydáva na 4-hodinovú cestu, len aby prišiel na misiu do Ríma:

„Dlhá cesta sa stopercentne opláti! Po prvýkrát som prišiel viac-menej náhodne a trochu zo zvedavosti. Všetko presiahlo moje očakávania a bolo to jednoducho úžasné. Už som bol dávno doma, no moje myšlienky sa stále vracali k misii do Ríma, do mariánskeho kostola Matky ustavičnej pomoci, kde som zažil výnimočnú svätú spoveď. Vedomie, že: ‚Pán Ježiš ti odpúšťa všetky hriechy len tak, zadarmo!‘ ma celkom zmohlo.

„Prečo cestovať 350 kilometrov? Prečo sedieť hodiny v aute?“ tieto otázky si kladiem síce zakaždým, ale len čo prídem do Ríma, nachádzam opäť tú nádhernú dôvernú s Ježišom. Je to, akoby som si mohol pohodlne sadnúť na gauč, zavrieť oči a nechať pôsobiť len jeho. Aj mnohé veci o viere chápem už lepšie, a to vďaka poklone, meditácii o posolstve Božieho milosrdenstva a vďaka sv. Faustíne. Bez toho, aby som si niečo namýšľal, predsa len cítim, že zo mňa – egoistu sa pomaly stáva niekto, kto je ochotný pre svoju ženu a deti priniesť určité sebazaprenia. Najväčším plodom tejto misie, to, čo si vždy odtiaľ odnášam, je láska plná pokoja. Moja žena a naše dve dcéry vždy netrpezlivo čakajú na môj návrat, aby sa dozvedeli všetko to pekné, o čom sa tentoraz na misii hovorilo a čo sa ma najviac dotklo.“

Christine Uhl, Rakúšanka z Bludenz vo Voralbergu, ktorá pracovala ako letuška, je už 43 rokov vydatá a žije v Ríme. „29. septembra 1996 som prišla prvýkrát na misiu. Aj keď som sa potom často telesne necítila dobre alebo bolo zlé počasie, rada, napriek všetkým nepríjemnostiam, som sa vydala na cestu. A keď som potom počas svätej omše napočítala často až do dvanásť kňazov zhromaždených okolo hlavného celebranta, vždy ma to nanovo povzbudilo a pripomenulo mi moju peknú úlohu, aby som sa vo všedných dňoch vrúcne modlila za kňazov a duchovne sa za nich obetovala. Áno, cez misiu milosrdenstva som spoznala význam duchovného materstva pre kňazov a viac som si to všetko začala vážiť.“

Sr. Dominika z rehole Suore di santa Elisabetta, pochádzajúca z južného Tirolska, to má od svojho kláštora naozaj len „na skok“ k misii a už viac rokov prichádza verne aj s niekoľkými spolusestrami. V zime 2015 nám povedala: „*Misia milosrdenstva je pre mňa skutočnou misiou modlitby, pretože v tejto dobe terorizmu, keď zlyhávajú všetky ostatné prostriedky, sa musíme jednoducho oveľa, oveľa viac modliť!*“

Teresa Lupelli a jej muž **Claudio** sú už 36 rokov manželmi. V meste Albano, 25 km juhovýchodne od Ríma vlastní očné optiku, ktorú kvôli misii milosrdenstva na sobotňajšie poobedie vždy zatvárajú.

Teresa: „Po prvýkrát som prišla na toto stretnutie sama a hneď som sa cítila príjemne.“

Claudio: „Potom som prišiel aj ja, ale povedal som si, že *„Obchod predsa nemôžeme zavrieť!*“ Medzičasom ho však predsa zatvárame a otvárame ho jednoducho neskôr. Silu, ktorú vnútorne načerpáme za toto jedno popoludnie v mesiaci, je toho hodna! Od uplynulého novembra nám teroristické útoky v Paríži ešte dôraznejšie ukázali vážnosť situácie, a preto zatvárame obchod na celé popoludnie, aby sme na misii mohli byť od začiatku až do konca.“

Teresa: „Misia je pre mňa naozajstným stretnutím. Už po niekoľkých minútach sa cítim celkom pri Ježišovi, pri ňom samom.“

Claudio: „V tomto môžem s Teresou plne súhlasiť. Vždy nanovo ma to zasiahne, keď prekročím prah kostola. Môžem sa úplne uvoľniť a dostanem novú silu, lebo si každý mesiac hneď vyhladám „môjho“ spovedníka. Prijatie svätej spovede sa stalo pre mňa najkrajším zážitkom na misii, je to milosť, skutočná potreba, hoci predtým som chodil na spoveď len raz do roka, a aj to nerád.“

Teresa: „Vďaka misii je viera pre mňa nielen povinnosťou, ale stala sa súčasťou mojej osoby. Prostredníctvom mnohých katechéz, ktoré bývajú niekedy doplnené hudbou a premietaním obrázkov, som okrem iného hlbšie spoznala život a spiritualitu mnohých svätých, dokonca aj tých, ktorí boli dovtedy pre mňa celkom neznámi. Svätých som tu prvýkrát vnímala ako reálnych ľudí, ktorí nám môžu povedať veľa dôležitých vecí týkajúcich sa nášho praktického života. Napríklad ja ako matka poznám podobné všedné problémy, ako som počula z rozprávania o živote svätej Moniky. A milosť obrátenia, ktorú svojimi modlitbami a slzami vyprosila pre svojho syna Augustína, bola akoby obrazom mojej roly ako matky. Často som sa na stretnutiach modlila: *„Ježiš, prevezmi ty zodpovednosť za mojich dvoch synov!*“ Stefano a Paolo boli síce dobrými chlapcami, ale úplne zapletení vo svetských problémoch. Našťastie som sa už medzičasom dozvedela, že *„Boží čas je iný ako ten náš.“* A tak som oboch synov vložila do Božieho milosrdenstva v dôvere, že si napríklad Stefano nájde dobré dievča.“

Claudio: „A nielen v tom nás Boh vypočul! Stefano sa úplne zmenil. On, ktorý sa ani nemodlil, ani nechodil na svätú omšu, teraz sa so svojou ženou aj modlí, aj chodí do kostola.“

*M*onia Liberatore (42 r.), kvetinárka z Nemi neďaleko Castelgandolfa, patrí k tým, ktorí prišli medzi poslednými. Naše sestry ju už dlhšie poznajú z obchodu, kde kupujú kvety na výzdobu kaplnky, a v posledných mesiacoch sa stali svedkami, ako veľmi pôsobí Božia milosť v tejto modernej žene a ako ju mení, dokonca mení aj črty jej tváre.

„Môj zážitok z prvej misie v marci 2015 bol katastrofálny. To, čo som tam počula, a to, čo som v sebe začala vnímať ako chybné a zlé, to boli dva svety, ktoré čelne na seba narazili. Akoby sa dobro zrazilo so zlom. Keď som potom po mnohých rokoch opäť pristúpila k sviatosti zmierenia a keď som sa postavila do radu na sväté prijímanie – to bolo pre mňa zničujúce a ohromujúce zároveň; na jednej strane stáli moje hriechy a chyby, ale na druhej strane mi z očí tiekli slzy, pretože tu nebol nikto, kto by ma odsudzoval. Oveľa viac som cítila, ako ma milosrdný Ježiš prijal takú, aká som bola. Nemusela som sa pred ním hanbiť byť Moniou, on mi všetko odpustil.“

Valentín z dedinky Malinovka

*A*j v Šerbaktoch v Kazachstane patrí k našim každodenným pekným úlohám i to, aby sme telesnými skutkami milosrdenstva sprostredkovali trochu Božej lásky veľkým i malým. Aké je to privilegium, keď si čo i len spomenieme na všetky tie šťastné detské očka v detskej kuchynke, kde dostávajú pravidelne teplú polievku! Aby sme však boli úprimní, pre srdce misionára existuje ešte hlbší a hodnotnejší spôsob, ako dať ľuďom spoznať Božiu blízkosť plnú zmilovania. Hoci duchovné skutky milosrdenstva nie sú ľudským očiam až také nápadné a viditeľné, práve ony ukrývajú v sebe neporovnateľnú vnútornú radosť. Veď ide o to, aby sme darovali dušiam radu, oporu a útechu, utíšili ich duševné zranenia, utrpenia a duchovnú chudobu, ktorá je oveľa horšia ako hocijaká materiálna núdza.

*T*akéto vnútorné utrpenia 14-ročného Valentína zo susednej dediny Malinovka, ktorá je vzdialená 15 km od našej misijnej stanice, priviedli k tomu, že v novembri 2015 skoncoval so svojím pozemským životom. Nataša Vencová (29 r.) z našej farnosti nás informovala o tragickej smrti svojho bratranca, ktorého sme my osobne nepoznali.

Ako to často na dedinách v stepi býva, aj Valentínov otec bol bez práce, bol silným alkoholikom a svoje deti často bil. Rodina veľakrát hladovala, keď prepil úplne všetko. Valentínovi bratia vo veku 24 a 18 rokov z rodiny odišli a presťahovali sa do mesta v nádeji na lepšiu budúcnosť. Doma zostal ešte Valentín so svojou miernou, dobrosrdečnou mamou Táňou a s dvoma malými sestrami vo veku 3 a 6 rokov. Táto rodina žila vo veľmi smutných a úbohých pomeroch. Tolko utrpenia a chudoby; aj duchovnej! Pravdepodobne Valentín, veľmi dobrý, ochotný a citlivý chlapec, už nevládal dlhšie vydržať a žiť v tejto strašnej situácii. Keď bol otec večer 5. novembra znovu opitý, Valentín ešte sám zavolať políciu a potom bez slova odišiel a obesil sa. Keďže neskoro večer ešte stále nebol doma, robila si jeho mama starosti a išla ho hľadať. Svojho syna našla mŕtveho. Keď sme počuli o tragickej Valentínovej smrti, o tomto ešte dieťati, ktoré sme nikdy osobne nevideli, dojalo nás to a viedlo k hlbokému súcitu. Veľmi dobre poznáme časté tragické udalosti v tunajších rodinách, a preto sme si dokázali dobre predstaviť, čím asi musel úbohý chlapec prejsť, kým sa odhodlal na takýto zúfalý krok.

„Majú sa prísť katolícki misionári pomodliť?“ pýtala sa naša farníčka Nataša členov tejto smútiacej neveriacej rodiny. Jej teta, Valentínova matka, na to vďačne prikývla:

„*A*no, nech prídu!“ Tak sme išli do Malinovky s naším kňazom P. Ulrichom, ktorý práve zastupoval P. Bonaventúru. Valentínovi bratia veľmi plakali, ale keď sme sa začali modliť ruženec k Božiemu milosrdenstvu, v celom dome zrazu zavládla pokojná a neuveriteľne pekná a dojemná atmosféra. Veď sám Pán Ježiš svätej Faustíne prisľúbil: „*Vylievam celé more milostí na duše, ktoré sa priblížia k prameňu môjho milosrdenstva.*“

Páter požehnal aj miesto, kde sa to nešťastie stalo. Veľkou útechou pre nás bolo vedomie, že Valentína sme práve teraz mohli duchovne obdarovať všetkými bohatstvami, ktoré nám, pokrstným kresťanom, ponúka Cirkev. Tento chlapec pokrstný nebol, nepoznal ani svätú hodinku a Ježišove prisľúbenia, ale Ježišove slová, ktoré raz povedal svätej Faustíne, platia: „*V tejto hodine vyprosíš všetko pre seba aj pre druhých.*“ Valentín nevedel ani o svätej Eucharistii, o tomto najväčšom dare, no my sme pri najbližšej svätej omši za neho vedome obetovali sväté prijímanie a duchovne mu ho darovali ako „jeho prvé sväté prijímanie.“ Valentínovi určite nikto nepovedal ani to, že má milujúceho Otca, toho najlepšieho Otca v nebi. Teraz to už určite vie!

*V*eď keď sme toto úbohé dieťa, ktoré sme ani nepoznali, chceli už my obdarovať a zahrnúť celým ľudsky vnímaným Božím milosrdenstvom, o čo viac to urobí náš nebeský Otec, ktorý je milosrdenstvo samo! Tak sa Valentín duchovným spôsobom stal naším dieťaťom v „kazašskom Betleheme“.

Valentín mal už od malička veľmi rád zvieratá a vždy sa o ne dobre staral. Starostlivosť venoval hlavne svojej vlastnej ovečke, ktorá v onen nešťastný deň celkom nečakane a nevysvetliteľne uhynula. Keď ráno 10. novembra niesli truhlu s mŕtvym Valentínom z domu, kravy v maštali bučali tak hlasno, akoby sa s ním lúčili.

Bonitas Dei - Božia dobrota

15. septembra 2010 bola nám, Rodine Panny Márie, zverená správa domu sociálnych služieb Schloss Eppishausen (Zámok Eppishausen) vo Švajčiarsku. Takmer 50 rokov sa tu o starších ľudí starali sestry Bonitas Dei s cieľom, aby im čo najlepšie sprostredkovali Božiu dobrotu (Bonitas Dei). V tomto náročnom dedičstve môžeme teraz pokračovať my. Je najvyšší čas, aby sme Vám, milí priatelia, o tejto peknej misii porozprávali.

*V*čase, keď Matka Paula Johanna Baur v roku 1960 zakladala toto dielo sestier Bonitas Dei, neexistovali ešte domovy dôchodcov na takej úrovni ako dnes. Keď sa v tej dobe príbuzní nechceli alebo nemohli starať o starých členov svojich rodín, často boli takíto ľudia odsunutí do tzv. chudobincov, kde čakali už len na spásonosnú smrť. Matka Paula Baur chcela spolu so svojimi sestrami práve týmto „osamelým, často zatrpknutým a sklamaným ľuďom uľahčiť ich starobu a doplniť ju zaslúženou a dôstojnou starostlivosťou, ktorá by vyjadrovala uznanie za ich život naplnený prácou.

Považujeme to za svoju povinnosť, aby sme stáli pri chorých a zomierajúcich v ich poslednej hodine a dobre ich pripravili na stretnutie so Stvoriteľom a sprevádzali ich modlitbami aj po smrti.“ Jeden veľký dobrodinec, ktorý bol presvedčený o správnosti jej zámerov, získal v kantóne Thurgau zámok Eppishausen, kde sestry mohli začať s touto svojou náročnou, no záslužnou prácou. Na tom istom pozemku bol v roku 1977 vedľa materského domu sestier vybudovaný terajší dom sociálnych služieb. Posledné 4 sestry tejto kongregácie už samy potrebujú pomoc a vďaka starostlivosti personálu môžu svoju starobu prežiť v známom prostredí.

*N*aša sestra Fina, diplomovaná sociálna pracovníčka, má na starosti duchovnú správu. Sama sa osobne stará o obyvateľov domu sociálnych služieb, ale zároveň má na pamäti aj to, aby sa všetci – popri každodennej svätej omši – mohli zúčastniť aj na pravidelných modlitbách a aby sa dôstojne slávili všetky náboženské sviatky. So staršími ľuďmi, ktorí sú katolíci, sa modlí ruženec, s evanjelickými kresťanmi číta Sväté písmo, spolu sa modlia žalmy a rozprávajú sa o Bohu. Aj sestra Anna Katharina navštevuje takmer každý deň obyvateľov domova a stará sa o ich potreby. Niektorí potrebujú takého človeka, ktorému sa môže zveriť so svojimi myšlienkami a problémami, iní sa zase potešia spoločnej malej prechádzke v nádhernej okolitej prírode. Niektorí rád trávi čas spoločenskými hrami, iní si prezerá rodinné fotografie, ďalší si nechajú predčítať, keďže mu zrak už neslúži a sám čítať nemôže.

Pre každého veriaceho katolíka je neoceniteľným darom, ak má v posledných mesiacoch svojho života neustálu duchovnú pomoc, môže prijímať sviatosti a vie, že zomrie zaopatrený. Páter Jeanmarc a sestry sú tu vždy k dispozícii a s radosťou ponúkajú takéto služby. Aj ľudia iného vierovyznania oceňujú ich láskavú prítomnosť pri svojom lôžku. Obyvatelia tohto domu sociálnych služieb vedia, že celá misijná rodina zo zámku Eppishausen ich doslova nesie – navonok konkrétnymi službami a duchovne modlitbou pred Najsvätejšou sviatosťou. Keď pri svojich zomierajúcich nemôžu zostať bdiť ich príbuzní, naše sestry s radosťou prevezmú túto službu vo dne či v noci. Keďže sestry osobne poznajú všetkých 38 obyvateľov domu, dokážu sa dobre vcítiť do ich potrieb. Niektorí ocenia, keď sa pri ňom nahlas modlia ruženec Božieho milosrdenstva, iní zase uprednostňujú úplné ticho alebo jemnú hudbu. Všetci sú však vďační, keď majú pri sebe láskavého človeka, ktorý je pri nich a pomáha im niesť ťažobu posledných dní života na zemi. Je len samozrejmé, že misionári sprevádzajú všetkých svojich „zverencov“ aj po ich smrti – za zomrelých sa modlia a obetujú za nich svätej omše. Takýmto spôsobom sú veľkou oporou a útechou aj pre príbuzných.

Na ceste so žobráckou kapsou

*M*oskve, v tejto miliónovej ruskej metropole si nemožno nevšimnúť extrémny kontrast medzi chudobnými a bohatými. No na druhej strane sa tu pre chudobných robí aj veľa dobrého. K tomu sa pripájame našou nenápadnou službou aj my, dve sestry z Rodiny Panny Márie, ktoré tu pôsobíme. Naša pomoc spočíva hlavne v duchovnej úteche, a ak sa dá, s radosťou pomôžeme aj materiálne. V rámci nášho spoločenstva tu máme misiu už celých 22 rokov. Hoci si často pripadáme ako dve malé biele bodky, zároveň sme predsa len vďačné a samy sa cítime obdarované, keď sme v tejto nepatrnej „misioni pre jednotlivcov“ na ceste k opusteným, k ľuďom sklamaným životom, k starým ľuďom alebo k tým, ktorí sú bez akýchkoľvek prostriedkov. Pritom myslíme aj na svätú Faustínu, ktorá sa modlila: „Pomôž mi, Pane, aby moje srdce bolo milosrdné, aby som vedela spolucítiť s utrpením blížnych.“

V Moskve je pre nás zvlášť inšpirujúcim príkladom ortodoxná svätá Alžbeta Fjodorovna, známa aj ako Alžbeta Ruská. (porov. Víťazstvo Srdca č. 12). Táto nemecká princezná bola 19 rokov vydatá za veľkoknieža Sergeja Alexandroviča Romanova, strýka posledného ruského cára. Šťastný život manželov sa skončil, keď bol Sergej Alexandrovič roku 1905 zavraždený. Neskôr založila veľkokňažná Alžbeta pravoslávny Kláštor Márie a Marty a ako jeho predstavená bola široko-ďaleko známa svojou dobrotou a až bezhraničnou veľkodušnosťou. Vždy, keď sa modlíme pri jej relikviách, prosíme ju o jej odvahu a milosrdnú lásku.

Do jej nemocnice zvykli posielat' najťažšie prípady a ju, bývalú veľkokňažnú, denne stretávali na uliciach najhorších štvrtí s vrecom na žobranie. Všetci ju poznali a nazývali ju Mátuška, Matka. Na svojej obvyklej ceste po žobraní vošla raz Alžbeta do krčmy, kde pri stole sedelo niekoľko tulákov. Boli špinaví, pili vodku a hrali karty. Inšpirovaná Božím milosrdenstvom oslovila jedného z nich: „Dobrý človek,“ ale jeden z jeho opitých kumpánov ju ihneď prerušil slovami: „Akýže dobrý? On je ten posledný! Je to zlodej!“ Alžbeta sa však nedala pomýliť a pokračovala: „Moja kapsa s peniazmi a vyžobranými vecami pre chudobných je veľmi ťažká. Buď taký dobrý a odnes mi ju do kláštora.“ Oslovený muž sa ihneď postavil, aby vyhovel jej prosbe. Prítomní nahlas protestovali: „On tie veci predá a peniaze prepije.“ Ale Alžbeta trvala na svojom, vak s vyžobranými vecami prenechala tulákovi a inou cestou sa pokojne vrátila do kláštora. Sotva prišla, hneď jej oznámili: „Nejaký neznámy muž priniesol tvoju žobrácku kapsu.“ Tu Matka Alžbeta nariadila, aby mužovi dali niečo zajesť. On však nástojil na tom, aby veľkokňažná najprv skontrolovala obsah svojho vreca. A keď našla všetko v najlepšom poriadku, muž nabral odvahu a poprosil ju o prácu v kláštore. Alžbeta vo svojej добрote ho ihneď vymenovala za pomocníka v záhrade. Ešte v ten istý deň prestal tento dovtedy darebák a zlodej s pitím i kradnutím, usiloval sa vykonávať svoju prácu čo najlepšie a čoskoro začal navštevovať aj pravoslávnu liturgiu.

A teraz Vás, milí priatelia, vovedieme tak trochu do nášho každodenného života na misii. Vlastne Vám nebudeme rozprávať o niečom veľkolepom a výnimočnom, veď podobné služby ako my vykonáva mnoho iných ľudí. Či sme už na cestách pešo, alebo cestujeme v metre, máme vždy so sebou našu malú žobrácku kapsu. Ale neslúži nám tak ako tá Alžbetina na odkladanie prijatých milodarov; naopak, my z nášho vaku vyberáme chlebíky, sušienky, ponožky, rukavice a mnoho iných drobných užitočných vecí pre priateľov bezdomovcov a žobrákov z ulice, ktorí nedočkavo čakajú na svojom obvyklom mieste.

Po nedeľnej bohoslužbe v katedrále sa môžeme trochu starať aj o farníkov v núdzi a darovať im napr. lieky, lístok na metro alebo knižku s omšovými textami pre ich bezvládnú babičku, ktorá už z domu nevychádza. Každý chce byť vnímaný osobne; či už podaním ruky, kývnutím hlavy alebo úsmevom. Iní z našich farníkov majú praktické a organizačné starosti: hľadajú prácu alebo byt, potrebujú odporučiť nejakého advokáta pre súdny proces alebo sprostredkovať lekára ... Sú to stovky malých nepredvídaných vecí, ktoré vlastne ani nie sú naším „odborom“. Tak preletí jedna hodina ako nič! Niektorí veriaci vždy trpezlivo čakajú, len aby nám mohli povedať o svojich najrozličnejších starostiach a problémoch, aby mohli vysloviť svoje úmysly či otázky. Práve tí zďaleka, ktorí musia cestovať dve až tri hodiny, aby sa mohli zúčastniť na nedeľnej bohoslužbe, sú často osamelí a v rodine jedinými katolíckmi.

Z času na čas takýchto ľudí, ktorí potrebujú hovoriť o svojich starostiach a problémoch, pozývame aj na poklonu a na hodinu Božieho milosrdenstva do našej kaplnky. Ak neexistuje žiadne východisko a myslíme si, že tu je potrebná väčšia duchovná pomoc a viac modlitby, tak zavoláme do jednej z našich misijných staníc alebo do Kaplnky Matky všetkých národov v Amsterdame a prosíme spolubratov a spolusestry o duchovnú pomoc v modlitbe. Často sa potom stalo, že krátko nato sa udiali skutočne malé „zázraky“.

Malé duchovné zázemie ponúka náš sesterský byt aj skupine univerzitných študentov. Každé dva týždne k nám prichádza pestrá skupina katolíkov, pravoslávnych a hľadajúcich, všetkých tých, čo pocítujú smäd po spiritualite. V rámci duchovného programu sa spolu modlíme pred vystavenou Sviatosťou oltárnou, rozjímame o živote Pána Ježiša pri modlitbe ruženca a zamýšľame sa nad tajomstvami a krásou našej viery. A – samozrejme – nesmie chýbať ani príjemné, typicky ruské pitie čaju a teplá večera. Toto pekné spoločenstvo na stretnutiach mnohým nahrádza práve tú rodinu, ktorú nikdy nezažili; každý cíti, že tu je prijatý a pochopený taký, aký je. Mladí môžu klásť všemožné otázky, ktoré ich zamestnávajú, a tu nachádzajú aj nových priateľov.

Aj cestujúcim môžeme ponúknuť našu pomoc. Mnohé ďakovné listy od rôznych rehoľných sestier alebo kňazov dosvedčujú, že sa u nás cítili ako doma, keď sem prišli z najvzdialenejších miest Ruska, ako napr. z Vladivostoku, Magadanu, Chabarovska alebo Astrachamu, a vo veľkej Moskve boli úplne stratení. Aj vo svojich farnostiach sú často veľmi osamelí, lebo susedný kostol je nezriedka vzdialený aj 1000 kilometrov.

Mimoriadne nás teší, že máme povolenie dvakrát týždenne nosiť sväté prijímanie 95-ročnej pani Irine. Mesto je obrovské, a preto môže takáto návšteva trvať aj pol dňa. Ale pani Irina nie je jediná. V hlave máme vždy celý zoznam rodín a známych, ktorí čakajú na náš príchod. Taká návšteva v domácnosti je potom tou najlepšou príležitosťou na to, aby sme domácim ukázali, ako sa aj ich vlastný domov môže premeniť na malú domácu cirkev, keď sa v rodine začne so spoločnou modlitbou. Keďže naša cesta do katedrály trvá 40 minút a – keď je to veľmi zlé – tak v dopravnej zápche dokonca až dve hodiny, zvykli sme si urobiť z nášho auta kaplnku, kde sa počas cesty modlíme. Často práve za tých kňazov, ktorí budú v katedrále slúžiť svätú omšu, alebo sa modlíme za kňazov, ktorí v ten deň svätú omšu slúžiť nebudú, pretože málo poznajú hodnotu eucharistického pokladu, ktorý nás v našom živote robí schopnými konať všetko dobro.

*N*iekedy aj na nás doliehajú myšlienky, že sa nikdy nedostaneme k tomu, čo by sme vlastne mali robiť. No je to práve naopak: tu, v tomto uponáhľanom meste je prejavom najväčšieho milosrdenstva to, keď niekomu darujeme náš čas. Alebo keď toho, kto nám práve zatelefonoval, trpezlivo vypočujeme bez ohľadu na dĺžku jeho telefonátu. Preukázať pochopenie, utešiť, povzbudiť, poradiť, povzbudiť vo viere alebo sa spoločne pomodliť – to všetko dokáže v duši človeka veľa zmeniť. Napríklad s našou susedkou Arménkou Meri sme mali nedávno malú „hodinu katechizmu“ na chodbe pri výťahu. Učiteľka, pravoslávne pokrstená, do kostola síce nechodí a nemá takmer žiadne vedomosti o viere, ale má o to viac otázok týkajúcich sa tém od stvorenia sveta až po Pánovu smrť na kríži. Merin úsmev pri rozlúčke nám vždy dokazuje, aká vďačná je za túto „susedskú pomoc“.

Našou ďalšou „starou priateľkou“ je Malvína. Tejto osamelej babičke, bývalej výskumnej pracovníčke, okrem mačky robí spoločnosť, aj to len zriedkavo, jej synovec. V byte má i zopár švábov, ktoré, ako sa zdá, jej však veľmi nevadia. Raz nám cestou z kostola prezradila, že ako mladá vydatá žena ešte nechcela mať dieťa, a tak pri prvom dieťati išla na potrat a neskôr už žiadne dieťa mať nemohla. Až do vysokého veku si to nedokázala odpustiť a zaťažená pocitmi viny bola presvedčená: „Zaslúžim si, že som sama, že som osamelá.“ Aké vykúpenie a akú útechu to prinieslo tejto duši, keď po prvýkrát počula o Božej milosrdnej láske, ktorá v jedinom okamihu úprimne ľutujúcemu hriešnikovi všetko odpúšťa, všetko urobí dobrým a že aj utrpenie môže priniesť ovocie. Keď Malvíne zatelefonojeme a spýtame sa jej, ako sa má, vždy sa veľmi teší. „Ďakujem, že mi hovoríte o duchovných veciach a nezabúdate na mňa,“ vraví zakaždým plná šťastia. Naplnené vďačnosťou sme však aj my, že tu sme schopní pôsobiť.

*Pomôž mi, ó, Pane, aby moje oči boli milosrdné,
aby som nikdy neupodozrievala a nesúdila podľa vonkajšieho zdania.*

*Pomôž mi, aby môj sluch bol milosrdný,
aby som bola vnímavá na potreby svojich blížnych.*

*Pomôž mi, Pane, aby môj jazyk bol milosrdný,
aby som nikdy nehovorila zle o blížnych,
ale pre každého mala slovo útechy a odpustenia.*

*Pomôž mi, Pane, aby moje ruky boli milosrdné a plné dobrých skutkov, aby
som vedela svojim blížnym robiť len dobre.*

*Pomôž mi, Pane, aby moje nohy boli milosrdné,
aby som sa vždy ponáhľala pomáhať blížnym.*

*Pomôž mi, Pane, aby moje srdce bolo milosrdné,
aby som vedela spolucítiť s utrpením blížnych.*

*O vlastných utrpeniach budem mlčať
a sama sa ukryjem v najmilosrdnejšom Ježišovom Srdci.*

Z Dennička sv. Faustíny Kowalskej